

sin vidunderlige utsikt, men aldri har det klaffet med været. Så en lørdag aften det var riktig strålende besluttet jeg å gripe chansen. Starten foregikk kl. 5 søndag morgen, og denne gang var jeg heldig, det var tørt og fint da jeg kom litt i høiden og fint vær med passe varme.

Fremturen gikk på litt over 7 timer, og tilbake omtrent samme tid. Det siste stykke tilbake fra Stordalen måtte jeg ta veien til Meråker på grunn av mørket.

Det blir i alt drøie 90 km. med 1200 meters stigning på ca. 14½ time, altså noenlunde tilsvarende skituren i anvendt tid, men jeg må tilstå jeg vil mange ganger heller foretrekke skituren hvis jeg skal gjenta eksperimentet.

EN SENHØSTNATT I SNØSTORM PÅ HØIFJELLET

AV BERNHARD HANSON

— Kommer jeg levanes fra dette skal det være siste gangen! John kjemper i storm og snøfokk oppe på «Rylbrona» og er kommet tilbake i sine egne fotefar.

Han står og mumlem for sig selv.

Det er mot kvelden og skumringen begynner falle.

Han lurar på hvad han bør gjøre. Å søke å komme ned fra fjellet slik som været arter sig nu, er alt for risikabelt. Han vet jo ikke med sikkerhet hvor han er.

Skulde han gå sig ut for «Blåflåget» eller stupfjellet opfor Rylgrenda så vil det være det samme som dauen. — Nei — da heller bli natta over. Engang letter da vel også denne kaven. Natta er sagtens lang nu i november, men det må kunne gå...

— Ja — det skal gå! sier han innett for sig selv. —

Der hvor han nu er, er det en liten senkning i terrenget hvor han har litt ly, og ved å følge denne senkningen, som han tror å kjenne, finner han frem til en tverrbratt berghammer som i denne vindretningen dekker godt.

Han legger fra sig borse og ryggsekk og gjør sig klar til å ta kampen op mot det som vil komme.

Han er gjennemvåt av svett, — har vært i bevegelse den hele dag. Da det led mot middagsleite begynte rypene å bli spake. Sekken blev fort tyngre og tilsist blev det bør. Nu er han derfor sån henimot utslitt.

De fire brødiskivene han hadde med, spiste han allerede høgstdags.

Gjennemvåt, utslitt og matlaus... Langt over skoggrensen, så varme er det ikke å tenke på.

Han overveier situasjonen, men han finner intet lyspunkt.

— Jeg gir mig dog ikke! mumler han atter.

Han bestemmer sig for å gå i ti minutter og så sitte i fem. Tredve skritt frem — tredve skritt tilbake langsmed berghammeren.

De minuttene han sitter, er til å begynne med næsten det verste. Han blir fort kald, og når frysningen begynner må han sprenngå for å bli varm igjen.

Timene er lange...

Han har noen få fyrstikker. Dem bruker han til å lyse på klokka med. Han vet så noenlunde hvor mange ganger han har å gå frem og tilbake de tredve minuttene for hvert ti-minutt. Den tiden han sitter tar han mere på slomp.

Stormen jager over ham, og klabbvåt sne skavler sig om ham her til le av hammeren...

Tiden omkring midnatt er den som er verst. Da er det som klokka ikke vil rikke sig lange stundene ad gangen.

Når han sitter ned nu, er ikke frysningen fullt så merkbar lenger. Det er dog en annen fare som vil lure sig på ham. — Slapp og avkreftet som han er, vil sønnen sige på ham.

Om den får overtaket, så vet han det vil være den siste...

Det skal ikke skje!

Han foresetter sig at han skal klare dette. Han har før hatt hårde påkjenninger, så...

Han reiser sig brått og går. —

Sulten suger i ham. En bit mat nu — ja, den som hadde det!

Men — ryggsekken er full av ryper. Enn om han forsøkte å spise litt av en av dem...

Han finner frem en fugl. Med tollekniven risper han op skinnnet over brystkammen og krenger det nedover sidene så kjøttet blottes. Han lar kniven gli ned mellom muskulaturen og benkammen fremover og ned mot gaffelbenet. Skjærer så tilsides mot skulderleddet og river ut ene halvparten av brystkjøttet.

Rått kjøtt har han ikke forsøkt å spise før. Han skjærer av en liten bit og smaker.

Jo — det var da ikke så verst...

Han skjærer bit for bit og spiser, så snart er det bare skinn og bein igjen av fuglen.

Det gjorde godt.

Han går atter de ti minuttene. Han blev ikke ordentlig mett av den ene rypa. Han vil derfor ta en til når han setter sig igjen. Dessuten gikk tiden fortere også da han hadde dette med spisningen å pusle med...

John er den vante, erfarne jegeren, så han har ingen undskyldning for at han har rotet sig op i dette.

Han gikk fra bygden allerede før det var lyst om morran, så da dagen kom var han allerede over tregrensen.

Fjellet lå der så forlokkende med noen få snøflekker i høgste Ryltinden.

Stille — overskyet kom dagen.

Han syntes alt så så lovende ut for en jakt dag efter ryper i høgfjellet.

Fugl støkket han rett som det var, men de var skye.

Da han nådde op mot snøen, lettet en stor flokk — sikkert et par hundre — på lang avstand. Den strøk opover mot toppen og tok med sig en lignende flokk lenger oppe.

Synet av all denne fuglen fikk blodet til å jage gjennom kroppen på ham. Han forserte sine skritt for å nå op der han mente å skulle finne flokken igjen. Kunde han få stillet inn på den sprenget, så vilde det ikke være umulig at den kunde bli mere medgjørilig. Så lange flokken holdt sig samlet, visste han at det var lite håp om å få noe ordentlig drag på den...

Rypene hadde som de ofte pleier under slike forhold, satt sig utover en større flate øverst på fjellet. De var i sine nye hvite vinterdrakter synlig på lang avstand og så ut som en stor hvit flekk i terrenget.

Det er ingen dekning å få — flatt som det er overalt.

Da John derfor er kommet dem på et par hundre meters avstand letter de nærmeste, og de andre følger

Men nu skjer noe helt uventet.

En hønsehauk kommer i stor fart lavt henover fjellet fra motsatt kant og møter flokken et øieblikk efter at den er lettet.

Hvad John ikke greide ved egen hjelp, det gjør nu hauken for ham. Flokken sprenkes...

Hauken tar for sig den rypen den har bestemt sig for. De øvrige ruser i enkeltexemplarer og småflokker til alle sider.

Nu begynte en jakt som fikk ham til å glemme alt annet. Han la ikke merke til at himmelen i vest begynte å mørkne og tilslutt blev helt sortblå. Jo, han så det jo forresten, men han reflekterte ikke noe større over det.

Om det kommer en snøkave, så letner den da vel igjen...

Optimisten...

Rypene var blitt bra spake, og det var ikke langt mellom smelene. Og slik sport det var...

Stor, sterkfløien fugl som hadde full fart med det samme den forlot bakken. Morsomme rappe fluktskudd de fleste.

Det var riktig mot avdagingen han glemte sig mest.

I uren fremved Rylkjønne lå det ryper overalt innkrydd mellom steinene. Rett som det var gikk de op. Snart enkeltfugl — snart flere i følge.

Skuddene falt titt og jamt...

Og så kom stormen og snøfokket samtidig.

— Det e' forseint å snyte sig når 'n har mista nesa, men da jeg så at 'n la flogjell i Tverrfjella kunde jeg jo vite hvad som ventet mig. Hadde jeg da lagt beinvei'n ner mot Rylsetra, vilde jeg iallfall ha nådd skoggrensa før dette svineværet kom på mig. Da vilde jo situasjonen vært en annen.

— Men jeg skal klare dette også. Ja — jeg vil klare det!

John fortsetter sin enetale.

— Matlaus er jeg nå ikke lenger etter at jeg fant ut at rypa er etanes rå...

Det er blitt verre for ham å holde søvnen borte de siste timene. Det er så'n velsignet deilig følelse når'n sitter ned, å kjenne den komme.

Den som bare turde! — Om ikke mer så bare noen minutter!

— Vær ikke idiot, gutt! sier han.

Han reiser sig brått og tar til å gå.

— Nei — dauen skal ikke få lurt sig på mig i form av søvn, det skal 'n være blå for! Ska' 'n innhente mig på denne turen, så ska' 'n iallfall finne mig våken!

Men — krafta og motstanden begynner å svinne...

Ved sekstiden på morgensiden gir endelig snøfokket sig.

Dagen begynner komme ved syvtiden, men allerede nu etterat

det er blitt oplett, er det ikke verre enn at han kan se såpass for sig at han så smått kan begynne å rusle.

Det går smått.

Han hadde jo intet å bære på når han vandret de tredve skrittene langsmed berghammeren. Anderledes nu. Han skal brøite sig vei i drivsnøen og har samtidig borse og tung ryggsekk.

Da det er blitt helt lyst, er han nådd ned til Rylsetra, men nu kjenner han på sig at han snart ikke greier noe mere.

Det er enda over halvmila til bygds.

Han lurar på hvad han bør gjøre.

— Det jeg mest har lyst til, er å få op varme i seterbua og så ta mig en hvil. Men i bygda er man sagtens i fullt opstyr over min utebliven og holder vel nu på å ordne sig til undsetning. Greier jeg derfor å nå bygda, så bør jeg gjøre det for å hindre at det blir alt for mye bryderi for folk.

Borse og ryggsekk bestemmer han sig for å etterlate. Han går derfor hen til seterfjøset, får omsider døren op og setter greiene inn...

Som en full mann raver han nedigjennem lia.

Han følger seterveien som han kjenner fra før

Føttene er tunge og følelseløse, og han stuper rett som det...

John bor hos'n Kristen Ryl, og der blev man allerede igårkveld engstelig for ham, da han ikke var kommet ned i rimelig tid.

Kristen har selv i sine unge år vært jeger, og han vet hvad snøstorm i høgfjellet vil si.

Nu på morran har han derfor sendt bud omkring til naboene og har fått ordnet med leting efter den forsvunne.

Det er åtte mann i alt som stavrer sig gjennom snøen seterveien op. De er enige om å søke op til Rylsetre først, for derfra å dele fjellet mellom sig.

Kommen halvveis op lia støter de plutselig på John, som kommer sjanglende. Han er da omtrent ferdig.

En av karene fortsetter op til setra for å hente borsa og ryggsekken, mens de andre hjelper ham tilbygds...

Det er langt over middag da John våkner.

Kristen står ved sengen. Han er engstelig for hvordan det vil

gå. Klarer han denne påkjenningen uten i det minste en lungebetendelse — ja, da må 'n værre hels'sterk...

— Du Kristen! Da jeg fikk på mig dette svinværet oppe på Rylbrona — og så at jeg måtte bie natta over på fjellet — da svor jeg på, at hvis jeg kom levanes fra det, skulde det være siste gangen. Men — nu kjenner jeg på mig at jeg ikke greier å holde dette løfte...

LOVER FOR TRONDHJEMS TURISTFORENING

(Vedtatt i generalforsamling den 24. mai 1934).

§ 1.

Foreningens formål er å utvikle turistlivet i Trøndelag, særlig ved å lette og fremme fotvandring og utbrede kjennskap til land og folk.

For dette formål arbeider foreningen ved å opføre hytter og ordne med kvarterer, opvarde skogstier og fjelloverganger, anskaffe båter, bygge broer og klopper, ordne med førere, utgi årbok, rutebeskrivelser og andre skrifter m. v.

§ 2.

Medlemmer av foreningen er:

- a) Årsmedlemmer med kontingent kr. 5.00.
- b) Livsvarige medlemmer som en gang for alle betaler minst kr. 60.00. Disse midler avsettes til et fond, hvorav kun rentene kan benyttes.
- c) Æresmedlemmer som utnevnes i henhold til § 3.
- d) Innbudte medlemmer i henhold til § 3.

Medlemmene får foreningens årbok.

Utmeldelse må skje innen årets utgang. Styret kan stryke av medlemslisten de medlemmer som ikke har betalt kontingent i 2 år.

§ 3.

Medlemmer som har betalt sin kontingent uavbrutt i 40 år, overgår uten videre til livsvarige medlemmer.

Menn og kvinner som i særlig grad har gjort sig fortjent av foreningen, kan av styret ifølge enstemmig beslutning utnevnes til æresmedlemmer, tildeles foreningens hederstegn eller innbys til livsvarige medlemmer. Herom gir styret meddelelse til generalforsamlingen.

§ 4.

Foreningens anliggender ledes og dens midler disponeres av et styre bestående av 5 medlemmer som velges av generalforsamlingen for 2 år ad gangen, idet der vekselvis uttrer 2 og 3. Styret velger hvert år innen sin midte formann og nestformann og deler forøvrig arbeidet mellom sig. Det er berettiget til å nedsette komiteer såsom redaksjons-, hytte- og turkomiteer m. v., likesom det har myndighet til å ansette lønnet sekretær som samtidig blir foreningens kasserer.